

Moór Márton

Madzside?! Ne már, Japán!

2017

Tartalom

Hold 1

- 1. Ami elől nem lehet elmenekülni 1
- 2. Középiskolás hétköznapiok 7
- 3. Kikapcsolódás 10
- 4. Hazafelé 12
- Függelék 18

Tűz 21

- 1. Nem egyszerű 21
- 2. Otthon csináljad! 28
- 3. Egyen-minden 34
- 4. Az Icsiran-élmény 39
- Függelék 42

Víz 47

- 1. Magyar, japán, két jó barát 47
- 2. Malacpersely 53
- 3. Narita-szan 56
- 4. Kapaszkodó vagy szökőkút? 62
- 5. Legfőbb ellenségem 65
- Függelék 68

Fa 74

- 1. Ember-ijesztők 74
- 2. Nekem ehhez még túl korán van 77
- 3. Csízü 82
- 4. Cyber-homeless 84
- 5. Így fárasztó csak igazán az edzés 86
- 6. Nyolckilenchárom 90
- Függelék 92

Arany 96

1. This is it 96
  2. Thaiföld és metál 101
  3. A nagy Tohoku földrengés 105
- Függelék 114

Föld 120

1. Kis reggeli abszurd 120
2. Bidzsineszü torippü 125
3. Szigorú kíváncsiság 132
4. Családi kör 135
5. Kikényszerített önkritika 139

Nap 146

1. Az egyedüllét nyomában 146
2. Egy lassú délután 150
3. Zárás után a Fűrészhegyen 152
4. Hazaköltözés 159

月

Hold

1. Ami elől nem lehet elmenekülni

Három és fél millió ember: ezt nehéz elképzelni. Húsz arcot, százat, még akár ezret is (homályosan) magam elé tudok képzelni csukott szemmel. Közönség egy fesztiválon, stadion tele szurkolókkal, ez megy mindenkinek. De ez talán a legnagyobb, még felfogható, tömeg. Három és fél millió ember, ezzel nem lehet mit kezdeni. Ez már egyszerűen csak sok.

New York egész évben tele van turistákkal, akik majdnem mind fel is mennek az Empire State Building tetejére. Nyitástól zárásig áramlik a tömeg, minden egyes nap, és ennek eredménye: egy év alatt három és fél millió ember fordul meg ebben a felhőkarcolóban. Ugyanannyi, ahányan keresztülmennek a tokiói Sindzsuku állomáson egy nap alatt. Ez elég ahhoz, hogy rendre világelső legyen a legforgalmasabb vasútállomások listáján. Ha azt, ami otthon csúcsidőben a négyes-hatos villamosokon van tömegnek nevezem, akkor Sindzsukura egy új szót kell kitalálnom. Vagy fordítva.

Odaérek az ötven bejárat egyikéhez, és az elektronikus kapu kinyílik előttem, ahogy a szuikámat a szenzorhoz érintem. Ez egy univerzális kártya, vásárlásra is használható, de főleg tömegközlekedésre. Utazással kapcsolatos becenevet kellett neki adni, ezért lett

szuikavagyis magyarul görögdinnye, és ennek megfelelően egy pingvin látható rajta.

Ami elől nem lehet elmenekülni - a tömegen kívül - az a zaj. És ebben a zajban nem a hangereje, vagy a monotonitása a legnehezebben elviselhető, hanem a váratlansága. Hogy szokatlan irányból szokatlan pillanatokban érkezik. Beszél a mozgólépcső, ami folyamatosan tudatja velünk, hogy fölfelé vagy lefele megyünk-e éppen. Beszél a lift, ami minden emeleten elmondja, milyen vonalakra lehet ott átszállni, és a különböző oldalakon lévő ajtók közül melyik fog nyílni. Beszél a peron is, újra és újra emlékeztetve az utasokat, hogy a vonat alá beesni veszélyes. A mosdók bejárata megállás nélkül ismételteti, hogy jobbra a férfi, balra a női, és ha véletlenül el is hallgat egy pillanatra, akkor marad a csiripelés. A hangszórókból szüntelenül szól a mű-madáracsicsérgés, aminek a célja, hogy az utazást stresszmentessé tegye, és elhitesse az állomásra betévedő valódi madarakkal, hogy ide nem rakhatnak fészket, ez a hely már foglalt.

Végül pedig, a legtöbb esetben, mindezt elnyomják a bemondások és figyelmeztetések – igaz, ezek nem elektronikusan és felvételtől mennek. Rezzenéstelen arcú állomás-alkalmazottak állnak a bejáratok mellett és hatalmas műanyag tölcserbe kiabálják bele az információt. Olyan információt, ami egyébként a modern kijelzőkön minden falon egyértelműen ki van írva. De biztos, ami biztos.

Ötpercnyi lépcsőzés és liftezés után már majdnem ott vagyok a harmincnegyedik vágánynál, ahonnan a gyorsvonattal indulok majd munkába. Még megállok az ital automatánál, és kiválasztok egyet a sok (különböző gabonafélékből készült, de egytől-egyig nullakalóriás,

2